

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

((Συνέχεια εκ του προηγούμενου))

Ἡ Ναδίνα ξέσπασε πάλι σὲ λυγμούς.

— ὦ! δυστυχισμένη μου Τερέζα! φώναξε. ὦ! χρυσὴ μου κόρη! Ἔλπισα γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι θὰ σὲ χαρῶ καὶ πάλι... ὦ! σ' ἔχασα!... σ' ἔχασα! Τί τρομερὴ ἀλήθεια!... ὦ! ἂν μ' ἀκουγες... ἂν μ' ἀκουγες... Πόσες θλίψεις... πόσες συμφορὲς θ' ἀποφεύγαμε.

Καὶ οἱ λυγμοὶ τῆς γινότουσαν ὁλοένα πιὸ σπασμωδικοί.

Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια, φαινόταν βυθισμένος καὶ πάλι στὶς ζοφερὲς του σκέψεις.

Ἐξαφνα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Φράγκας.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία, εἶπε στὴ Ναδίνα, τονίζοντας τὶς λέξεις τῆς. Μὴν κλαίτε μὲ τόση ἀπελπισία γιὰ τὸν θάνατο τῆς ἀδελφῆς μου. Ἡ Τερέζα ζῆ! Τὸ βεβαιώνω καὶ πάλι! Ὁρκίζομαι ὅτι ζῆ!

Ἡ Ναδίνα κύτταξε τὸ θῦμα μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ, ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα κυλοῦσαν στὰ χλωμά της μάγουλα, εἶπε:

— Θέλω νὰ σὲ πιστέψω, Φράγκα... Ἀλλὰ, ἀλλοίμονο!... Ἀλλοίμονο, δὲν εἶνε δυνατόν αὐτὸ πού λές...

— ὦ! Τερέζα μου!... ἔξακολούθησε μὲ λυγμούς. ὦ! Τερέζα μου, κόρη μου πολυαγαπημένη!... Μὲ πόση εὐχαρίστησι θὰ θυσίαζα καὶ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ, ἂν μπορούσα νὰ σ' ἀναστήσω...

Ἐν τούτοις ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀπελπισία τῆς φαινότανε κάπως παράδοξη. Ἡ θλίψις τῆς ξεσποῦσε ὅλη μὲ μιᾶς σὰν νᾶθελε νὰ τὴν ἐπιδείξη. Καθὼς δὲ ἡ Φράγκα τὴν κύτταζε πάντοτε κατάμματα, φαινότανε κάθε τόσο σὰν νὰ κλονιζόταν.

— Πολὺ ἀλλόκοτη μητρικὴ θλίψις! εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Ποτέ μου δὲν εἶδα μιὰ μητέρα νὰ κλαίῃ μὲ τόση λογικὴ τὸ παιδί της. Φαίνεται πὼς οἱ ἀριστοκράται σκέπτονται καὶ αἰσθάνονται διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

— Κυρία, ἐπρόσθεσε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴ Ναδίνα, ἂν δὲν σὰς εἶνε δυνατόν ν' ἀναστήσετε τὴν κόρη σας, μπορεῖ, ὡστόσο, νὰ τῆς φανῆτε χρήσιμος.

— Μὲ ποιὸ τρόπο, κύριε; ρώτησε ἡ Ναδίνα.

— Μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε τὴν ἐξουσία, ἡ ὁποία ψάχνει νὰ βρῆ τὸν δολοφόνου γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ...

— ὦ! μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά θὰ σὰς βοηθήσω σ' αὐτό... Ρωτήστε με ὅ,τι θέλετε...

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί συνήθειες ἔχει ἡ κόρη σας; Εἶχε γνωριμίες;

— Δὲν ξέρω, κύριε, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ κόμησσα. Μόλις ἡ κόρη μου ἐνηλικιώθηκε, ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικὸ της σπίτι γιὰ νὰ παντρευτῆ, παρὰ τὴ θέλησι τῶν γονέων της. Ἐγὼ νόμιζα πὼς βρίσκεται ἀπὸ τότε στὴν Ἀμερικὴ. Πίστευα ὅτι εἶχε φύγει μαζὺ μὲ τὸν ἄντρα πού παντρεύτηκε... Ἀλλοίως, πὼς θὰ ἦταν δυνατόν ν' ἀνεχθοῦμε νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί της δουλεύοντας ὡς στοιχειοθέτις, ὅπως μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν καὶ νὰ κατοικῇ σ' αὐτὴ τὴ λαϊκὴ πολυκατοικία;

— Καὶ ὅμως ὅλ' αὐτὰ ἦσαν γνωστὰ στὸ σπίτι σας, κυρία κόμησσα, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί.

Βαθειὰ ἐκπληξίς ζωγραφίστηκε στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ναδίνας, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά.

— Καὶ ποιὸς τὰ ἤξερε; ρώτησε.

— Τὰ ἤξερε ἡ ἄλλη κόρη σας, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἐδῶ συχνὰ κι' ἐπισκεπτόταν τὴν ἀδελφὴ της.

— Ὅπως ἡ ἀδελφὴ της, ἔτσι κ' ἡ Φράγκα δὲν μοῦ ἐμπιστευότανε ποτέ, κύριε, εἶπε ἡ κόμησσα, συνοδεύοντας τὰ λόγια τῆς μ' ἓνα βλέμμα τόσο θλιμμένο, ἀλλὰ καὶ τόσο γλυκὺ, ὥστε ὁ κ. Ζερβαί ἐρρίγησε.

— Τὸ λέω αὐτὸ μὲ μεγάλη μου θλίψι, ἔξακολούθησε ἡ Ναδίνα. Ἡ κόρες μου οὔτε μὲ ἀγαποῦν πειὰ, οὔτε μὲ ὑπακούουν. Νὰ σὲ ποιά κατάστασι ξαναβρίσκω τὴν πρώτη... Ποιά θὰ εἶνε τάχα ἡ τύχη τῆς δεύτερης;

Κανένας δὲν τῆς ἀπάντησε τίποτε.

Ἡ μὴς Σίμπιλ γύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι της. Ὁ Μωρίς

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ντὲ Κομβρεμόν ἔκλαιγε πάντοτε, κρύβοντας τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του. Μονάχα ἡ φυσιογνωμία τῆς Φράγκας πῆρε ξαφνικὰ ἄλλη ἔκφρασι. Καὶ τὰ μάτια της, σὰν ν' ἀπαντοῦσαν στὰ λόγια τῆς κόμησσης, ἔλεγαν καθαρὰ καὶ περιφρονητικά: «Μήπως θέλεις νὰ ἐκθέσω τοὺς λόγους τοῦ μίσους μας ἐναντίον σου;»

Ἡ κόμησσα, πού τὸ κατάλαβε πολὺ καλά αὐτὸ, φοβήθηκε κι' ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἄλλη κατεύθυνσι στὴ συζήτησι.

— Ὑποθέτω, κύριε, εἶπε ἀπευθυνο-

μένη στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας, ὅτι δὲν θ' ἀφήσετε σ' αὐτὴ τὴν τρύπα τὸ νεκρὸ τῆς κόρης μου, τὴ στιγμή πού ἔχει οἰκογένεια, ἡ ὁποία περιμένει νὰ τὴν δεχτῆ...

Ἡ Φράγκα ἀνατρίχιασε σύγκορμη, γιατί εἶχε μαντέψει τὴ μυστικὴ σκέψι τῆς Ναδίνας.

— Ναί, ἔξακολούθησε ἡ κόμησσα μὲ ὕφος ἐλαφρὰ προκλητικὸ, ἡ κόρη μου, ὅσο ζοῦσε, μὲ παραγνώρισε, μ' ἀπαρνήθηκε... Εἶχε ὅμως πάντοτε ὅλη τὴν ἀγάπη μου... Ἐξαντλεῖται ποτέ ἡ μητρικὴ στοργή; Τώρα πειὰ πού εἶνε νεκρὴ, ἀνήκει σὲ μένα καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε βέβαια νὰ τὴν παραλάβω. Τὸ ἀμάξι μου περιμένει κάτω,, ἂν ὁ δόκτωρ Πρυνιὲ δὲν πλανήθηκε, διαπιστώνοντας τὸ θάνατό της, ἡ κηδεῖα θὰ γίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μου μὲ ὅλες τὶς τιμὲς, γιατί ἡ Τερέζα, παρ' ὅλες τὶς κακοκεφαλίες της, ὑπῆρξε πάντοτε ἄσπιλη. ἂν, ἀπεναντίας, ἡ Φράγκα δὲν γελάστηκε καὶ ἡ Τερέζα εἶνε ἀκόμα ζωντανή, ποιὸς θὰ μπορέσῃ ν' ἀγωνιστῆ καλύτερα ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ ὕχια τοῦ θανάτου;

— Δυστυχῶς, κυρία, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί, ἡ μητρικὴ στοργὴ σας σὰς πλανᾷ. Δὲν εἶνε τυχαῖος γιαιτρός ὁ δόκτωρ Πρυνιὲ καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔκανε λάθος βεβαιώνοντας τὸν θάνατο τῆς κόρης σας. Καὶ θ' ἀγνοῖτε ἀσφαλῶς ὅτι προκειμένου περὶ δολοφονίας, ὅπως αὐτὴ, ὁ νόμος μας ἐπιβάλλει νὰ μεταφέρουμε τὸ πτῶμα στὸ νεκροτομεῖο γιὰ νὰ γίνῃ ἐκεῖ ἡ νεκροψία. Μόνον ἀφοῦ ἐκπληρωθῇ ἡ σκληρὴ καὶ φριχτὴ αὐτὴ διατύπωσις, μόνο τότε θὰ μᾶς εἶνε ἐπιτετραμμένο νὰ σὰς παραδώσουμε τὸ νεκρὸ τῆς κόρης σας.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια «νεκροτομεῖο» καὶ «νεκροψία» ἡ Φράγκα ἔγινε πιὸ πελιδνὴ ἀπὸ τὸ πτῶμα τῆς Τερέζας.

Ὄρμησε πρὸς τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος καθόταν συντετριμμένος σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

— Τί καθόσαστε ἐκεῖ καὶ κλαίτε σὰν γυναῖκα, τοῦ εἶπε, καὶ δὲν βλέπετε τί γίνεται γύρω σας; Δὲν ἀκοῦτε ὅτι σκέπτονται νὰ μεταφέρουν τὴν Τερέζα στὸ νεκροτομεῖο γιὰ νὰ μοῦ τὴν σκοτώσουν; Γιατί δὲν εἶνε πεθαμένη, εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό... Ἀφοῦ ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ ἐπρότεινε νὰ τὴν μεταφέρουμε στὸ σπίτι μας, ἔξασκῆσατε τὰ δικαιώματά σας ὡς ἀνακριτοῦ καὶ διατάξατε τὴ μεταφορὰ τῆς τὸ ταχύτερον... Ἐγὼ δὲ σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὴν ξαναφέρω στὴ ζωὴ.

Τὰ ἐνεργητικὰ αὐτὰ λόγια τῆς Φράγκας ἀπέσπασαν ἀπὸ τὴ βύθισί τω τὸν ἀνακριτὴ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὴν ἄκουσε μὲ προσοχὴ, εἶπε στὸν κ. Ζερβαί:

— Μοῦ φαίνεται ὀρθὴ ἡ γνώμη τῆς δεσποινίδος... Πιθανὸν βέβαια νὰ πλανιέται βεβαιώνοντας ὅτι ἡ Τερέζα ζῆ... Μὰ δὲν μπορούμε ν' ἀρνηθοῦμε αὐτὸ πού μᾶς ζητοῦν, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὴς ντὲ Ροσβέλ. Ἐξ ἄλλου, οἱ γιαιτροὶ τοὺς ὁποῖους θὰ φωνάξουν, θὰ βεβαιώσουν ἂν ζῆ ἡ ὄχι ἡ κυρία Τερέζα ντ' Ἀνζελί.

— Ἔστω, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί. Στὴν ἀνάγκη, ἡ μεταφορὰ στὸ νεκροτομεῖο μπορεῖ νὰ γίνῃ μετὰ τὴν πιστοποίησι τῶν γιαιτρῶν ὅτι πραγματικὰ εἶνε πεθαμένη.

— Διατάξετε λοιπὸν ὅ,τι πρέπει, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐτοιμάστηκε νὰ βγῆ ἔξω, ὅταν ἔξαφνα τὸν σταμάτησε ἡ Φράγκα καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ τὴν βάλουμε βέβαια στὸ ἀμάξι τοῦ σπιτιοῦ μας πού περιμένει κάτω... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μῶ κι' ἐγὼ μαζὺ της; ὦ! σὰς ἰκετεύω... Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴ χάρι... Θέλω νὰ βρίσκωμαι διαρκῶς κοντὰ της.

Ἦταν τόσο ἐπιθλητικὴ ἡ θαυμασία ὠμορφιά της ἐκεῖνη

τή στιγμή με την ίκετευτική έκφρασι τῶν μεγάλων της ματιῶν, ποὺ φανέρωναν ὅλη τὴν ἀγωνία της, ὥστε ὁ κ. Ζερβαὶ δέχτηκε ἀμέσως ὅτι τοῦ ζήτησε.

— "ὦ! σὰς εὐχαριστῶ! Σὰς εὐχαριστῶ! τοῦ φώναξε ἡ νέα μ' εὐγνωμοσύνη. Εἶνε περιττὸν νὰ φέρετε ἀνθρώπους σὰς γιὰ νὰ κατεβάσουν στὸ ἀμάξι τὴν ἀδελφή μου... Ἡ Σίμπιλ, ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν κι' ἐγὼ φτάνουμε γιὰ νὰ τὴν μεταφέρουμε... Δὲν θέλω ν' ἀγγίξῃ κανένας ἄλλος τὴν Τερέζα. Μ' ἐννοεῖτε;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Θέλετε νὰ τὴν μεταφέρουμε ἀμέσως;

— Τώρα σὲ λίγο... Θέλω νὰ ζεστάνω λίγο νερὸ γιὰ νὰ τὴν πλύνω καὶ νὰ τὴν καθάρισω ἀπὸ τὰ αἵματα, κι' ἐπειτα θὰ τὴν ντύσω. Σίμπιλ, θὰ με βοηθήσης;

Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν κ' ἡ Ναδίνα εἶχαν περάσει στὸ διπλανὸ δωμάτιο, περιμένοντας νὰ τελειώσῃ ἡ Φράγκα.

Ὁ κ. Ζερβαὶ, ὁ ὁποῖος συμπαθοῦσε ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ τὴν Φράγκα γιὰ τὴν συμπεριφορὰ της, βλέποντάς τὴν νὰ ζεσταίνῃ νερὸ, τῆς εἶπε:

— Μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω σὲ τίποτε;...

— "Ὁ δὼ ὅτι δὲν φτάνουμε ἢ μὴς Σίμπιλ κι' ἐγὼ, θὰ σὰς καλέσουμε. "Ὁ δοκιμάσουμε τώρα μόνες μας καὶ βλέπουμε...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, καταλαβαίνοντας τὴν εὐαισθησία τῆς ἀξιολύτρευτης ἐκείνης κόρης, ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας τὴν μόνη μετὰ τὴν Σίμπιλ.

Ἡ Σίμπιλ κρατοῦσε τὸ νερὸ, τὰ πανιά καὶ τὰ σφουγγάρια κ' ἡ Φράγκα μετὰ τὰ λεπτὰ κι' ἀνάλαφρα χέρια της ξέπλυνε ἀπαλᾶ τὰ αἵματα μετὰ τὰ ὁποῖα ἦταν γεμάτη ἡ Τερέζα καὶ κατόπιν τὰ σφούγγισε μετὰ θαυμάσια ἐπιτηδριότητα. Ἐπειτα τῆς ἔβαλε μιὰ καινούργια τουαλέτα.

Μονάχα τὰ μαλλιά της, τὰ θαυμάσια ἐκείνα χρυσὰ μαλλιά τῆς Τερέζας, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀγγίξῃ.

— Πιθανὸν νὰ χρειαστῇ ἀργότερα νὰ τῆς κόψουμε τὰ μαλλιά γιὰ νὰ τῆς περιποιηθοῦμε τὸ τραῦμα τοῦ κεφαλιοῦ, εἶπε ἡ Φράγκα στὴ Σίμπιλ. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ γίνῃ μόνον, ὅταν τὸ ἀπαιτήσουν οἱ γιατροί...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Ναδίνα ἔλεγε στὸν κ. Κομβρεμόν:

— Ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ γλύπτης, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς δολοφόνος τῆς Τερέζας, συνελήφθη;

— Ὁχι, γιὰτὶ ἔφυγε στὸ ἐξωτερικό.

— Ὡστε θὰ γλυτώσῃ τὴν τιμωρία...

— Δὲν φαντάζομαι... Ἄν μάλιστα, ὅπως νομίζουμε, ἔχει καταφύγει στὴν Ἀγγλία, δὲν θὰ ξεφύγῃ, γιὰτὶ ἔχουμε μετὰ τὴν Ἀγγλία σύμβασι ἐκδόσεως τῶν κακοποιῶν.

— Τότε θὰ δικαστῇ;

— Ἀσφαλῶς.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ναδίνας ἐπῆρε μιὰ ἀλλόκοτη ἐκφρασι.

— Ἄλλο πάλι σκάνδαλο αὐτὸ γιὰ τὸ σπίτι μας! εἶπε. Πάλι τ' ὄνομά μας θὰ βρίσκεται στὰ στόματα ὄλου τοῦ κόσμου. Δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ συλληφθῇ ὁ δολοφόνος, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὸ σκάνδαλο τῆς δίκης;

— Τί ἰδέα! ἔκανε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ξαφνιασμένος. Εἶνε δυνατόν νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε μιὰ τόσο στυγερὴ δολοφονία;

Τὰ μάτια τῆς Ναδίνας ἔλαμψαν παράδοξα.

— Μήπως θ' ἀναστήσῃ τὴν κόρη μου ἢ καταδίκη τοῦ ἐνόγου; εἶπε. Φαντασθῆτε δὲ πόσο ὀδυνηρὸ θὰ εἶνε γιὰ τὸν πατέρα της καὶ γιὰ μένα, βλέποντας τὸν κόσμο νὰ μαθαίνει καὶ νὰ σχολιάζῃ ὅλες τὶς οἰκογενειακές μας δυστυχίες.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε μέσα ἡ Φράγκα καὶ εἶπε:

— Κύριε ντὲ Κομβρεμόν, ἔρχεσθε νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ μεταφέρουμε κάτω τὴν Τερέζα;

— Βέβαια, ἀπάντησε μετὰ μεγάλη συγκίνησι ὁ Μωρίς. Μπορῶ μάλιστα νὰ τὴν κατεβάσω καὶ μόνος μου, γιὰτὶ εἶμαι ἀρκετὰ δυνατός.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Φράγκα. Ἡ σκάλα εἶνε ἀρκετὰ στενὴ καὶ μπορεῖ νὰ τὴν χτυπήσετε πούθενά.

Μπῆκαν μέσα κι' ἐνῶ ὁ Μωρίς ἐπίασε τὴν Τερέζα ἀπὸ τὶς μασχάλες, ὁ κ. Ζερβαὶ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὰ πόδια. Ἡ Φράγκα κ' ἡ Σίμπιλ βοηθοῦσαν κι' αὐτὲς ὅσο μποροῦσαν.

Καὶ ἡ Ναδίνα θέλησε νὰ βοηθήσῃ, ἀλλὰ ὅταν εἶδε τὴν Τερέζα ὀλόλευκη, ντυμένη μ' ἓνα φόρεμα ποὺ φαινόταν ἀπάνω της σὰν σάβανο, ἔγινε μετὰ μιᾶς κατάχλωμη καὶ τῆς κόπηκαν τὰ πόδια.

Ἐτοί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μετέφεραν τὴν Τερέζα, ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ, μετὰ τὰ μάτια της διεσταλμένα, ἀπόμεινε μόνη κι' ἀκίνητη.

Ἐμοιαζε μετὰ τρελλὴ κι' οὔτε σάλεψε καθόλου ἀπὸ τὴ θῆσι της.

Ἐμεινε ἔτοι πολλὴ ὥρα, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε πίσω της μιὰ φωνὴ ποὺ τῆς ἔλεγε:

— Ὑποφέρετε, κυρία κόμησσα;

Ἡ Ναδίνα, ξαφνιασμένη, τινάχτηκε σὰν νὰ τὴ χτύπησε κεραυνὸς κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Ἀναγνωρίζοντας τέλος τὸν κ. Ζερβαὶ, συνήλθε καὶ εἶπε:

— ὦ! συγχωρήστε με! Εἶνε στιγμὲς ποὺ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τρελλαθῶ!... Νὰ συλλογίζωμαι ὅτι πέθανε ἡ κόρη μου... Καὶ με τέτοιον θάνατο... Καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναδῶ παρά νεκρὴ... ὦ! δὲν θ' ἀνθέξω...

Δοκίμασε νὰ σηκωθῇ. Ἀλλὰ κοί πάλι δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σταθῇ ὀρθία. Κύτταζε ἄλλοτε τὴν προτομὴ τοῦ Ἀνδρέα κι' ἄλλοτε τὸ δωμάτιο τῆς Τερέζας.

Ἐλαφροὶ σπασμοὶ σάλεψαν τὰ χεῖλη της καὶ κατέβαλλε μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ συγκρατηθῇ.

— Ἄ! φώναξε ἔξαφνα. Δὲν εἶμ' ἐγὼ δυνατὴ σὰν τὴ Φράγκα. Δὲν ἔμπορῶ ἐγὼ... Ὁχι, δὲν ἔμπορῶ... Καὶ ὅμως πρέπει νὰ πάω στὸ σπίτι μου!...

— Ἀκριβῶς ἦρθα γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι ξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι σας, τῆς εἶπε ὁ κ. Ζερβαὶ. Κι' ἔστειλα νὰ φέρουν γιὰ σὰς ἓν' ἄλλο ἀμάξι, ποὺ θὰ περιμένῃ κάτω.

Τὴν βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ κατέβουν τὴ σκάλα.

***

Ὅταν τὸ ἀμάξι ποὺ μετέφερε τὸ σῶμα τῆς Τερέζας στάθηκε μπρὸς στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ, ἡ Φράγκα κάλεσε τοὺς θυρωροὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν λαμπροὶ ἄνθρωποι, καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὴν βοηθήσουν γιὰ ν' ἀνεβάσουν τὴν δολοφονημένην στὸ δικὸ της δωμάτιο.

Οἱ δύο θυρωροὶ μόλις εἶδαν τὴν Τερέζα, ποὺ τὴν ἤξεραν ἀπὸ νήπιο, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἔβγαλαν δυνατὰς κραυγὰς. Ἡ Φράγκα, μ' ἓνα

ἐπιτακτικὸ βλέμμα, τοὺς ἐπέβαλε σιωπὴ.

— Ἐμπρὸς, ἐλάτε νὰ τὴν μεταφέρουμε στὸ δωμάτιό μου! εἶπε ἡ Φράγκα. Καὶ προσέχετε νὰ μὴ τὴν χτυπήσετε πούθενά...

Ὅταν μετὰ χίλιες προφυλάξεις μετέφεραν τὴν Τερέζα καὶ τὴν ἐτοποθέτησαν στὸ κρεβάτι, ἡ Φράγκα εἶπε:

— Τώρα ἓνας ἀπὸ σὰς νὰ τρέξῃ ἀμέσως νὰ φέρῃ τὸ γιὰτὸ Ντεζορμῶ. Πέστε του νάρθη τὸ ταχύτερο...

Ἡ Φράγκα ἀπόμεινε μόνη στὸ δωμάτιο μαζί μετὰ τὴν μίς Σίμπιλ.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε, καὶ προσπάθησε ν' ἀντιληφθῆς καλά ὅτι θὰ σοῦ πῶ. Μετὰ καμμιά πρόφασι καὶ γιὰ κανένα λόγο δὲν θὰ λείψουμε οὔτε μιὰ στιγμή ἐσὺ κι' ἐγὼ συγχρόνως ἀπὸ δῶ μέσα. Ἄν τύχῃ καὶ λείπω ἐγὼ κι' ἔρθουν καὶ σοῦ ποῦν ἀκόμη καὶ ὅτι πεθαίνω καὶ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, δὲν πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ μέσα. Δὲν πρέπει νὰ βγῆς οὔτε στιγμή, οὔτε γιὰ νὰ πάρῃς ἓνα ποτήρι νεροῦ γιὰ τὴν Τερέζα ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς ἀπάντησε ἡ Σίμπιλ. Σὲ κατάλαβα πολὺ καλά καὶ θὰ συμμορφωθῶ κατὰ γράμμα μετὰ τὶς ὁδηγίες σου.

Ὁ γιατρὸς Ντεζο, ἔφτασε στὸ μέγαρο συγχρόνως μετὰ

Ὁρμησε πρὸς τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν καὶ τοῦπιασε τὸ χέρι.

τῆ Ναδίνα καὶ μπῆκαν κ' οἱ δυὸ μαζὺ στὸ δωμάτιο.

Ἡ Φράγκα τοῦ διηγήθηκε μετ' ἄλλων λόγια τί εἶχε συμβῆ καὶ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκρύψει τὴν πιστοποίησι τοῦ δόκτορος Πρυνιέ, ἐπρόσθεσε:

— Ὁ Πρυνιέ ἔκανε λάθος. Ἡ Τερέζα ζῆ!... Εἶμαι βεβαι-
στάτη γι' αὐτὸ, γιατί, καθὼς τὴν κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά
μου, αἰσθάνθηκα ν' ἀνασκιρτᾷ... Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ σῶμα
τῆς γίνεταί ὀλοένα πιὸ μαλακὸ καὶ πιὸ θερμὸ.

— Ἄς δοῦμε, εἶπε ὁ γιατρός Ντεζορμὼ πλησιάζοντας
στὸ κρεβάτι.

Ἐσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν Τερέζα, τὴν ἐκύτταξε, τὴν ἔψα-
ξε, τὴν ἐστηθοσκοπῆσε. Τέλος εἶπε:

— Ἡ καρδιά τῆς δὲν φαίνεται νὰ χτυπά... Καὶ ὅμως,
καθὼς εἶπε, καλὴ μου Φράγκα, τὸ σῶμα τῆς εἶνε θερμὸ!
Περίεργο! Ἄς δοῦμε τώρα καὶ τὶς πληγές.

Ἄρχισε νὰ τὶς ἐξετάζει προσεχτικὰ καὶ ἔξαφνα, γυρί-
ζοντας πρὸς τὴ Φράγκα μετ' ἄλλω πρὸς ἄνθρωπο ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χα-
ρά, φώναξε:

— Ἐχεις δίκη! Ζῆ!

Ἡ Σίμπιλ κυριεύθηκε ἀμέσως ἀπὸ λυγμούς.

Ἡ Φράγκα, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔπιασε δυνατὰ μετὰ τὰ δυὸ
τῆς χέρια τὴν καρδιά τῆς, ποὺ χτυποῦσε σὰν νὰ ἤθελε νὰ
σπάσει.

Ἡ Ναδίνα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ. Καὶ βλέποντας τὸ βλέμ-
μα τῆς Φράγκας προσηλωμένο ἐπάνω τῆς, ἔνοιωσε τὸν ἑ-
αυτὸ τῆς νὰ κλονίζεται.

Κατέβαλε μιὰ μεγάλη προσπάθεια νὰ συγκρατηθῆ καὶ
τὸ κατώρθωσε ἐπὶ τέλος. Πλησίασε τότε τὸν γιατρό.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἦταν γρήγορη σὰν ἀστραπὴ καὶ μόνο ἡ
Φράγκα πρόφτασε νὰ δῆ τὸν ἀπέ-
ραντο φόβο ποὺ εἶχε ζωγραφιστῆ
γιὰ μιὰ στιγμή σὰν χαρακτηριστικὰ
τῆς κομῆσης.

Ὡστόσο τώρα ἡ Ναδίνα, μολον-
τι τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν πελιδνὸ,
εἶχε συνέλθει πειὰ καὶ εἶπε στὸ δό-
κτορα Ντεζορμὼ:

— ὦ! Θεέ μου! Γιατρέ... Εἶστε
ἐντελῶς βέβαιος; Εἶνε βέβαιο ὅτι
ζῆ;

— Ἄν εἶμαι βέβαιος! Ἐλάτε καὶ
μόνη σας νὰ δῆτε...

Ἀμέσως ἔσκυψαν ὅλοι πάνω ἀπὸ
τὴν Τερέζα. Στὸ ἀπάνω μέρος τοῦ
στήθους φαίνονταν μιὰ λεπτὴ γραμ-
μὴ αἵματος ποὺ κυλοῦσε ἀργά.

— Βλέπετε; εἶπε ὁ δάκτωρ Ντε-
ζορμὼ. Πρὸ ὀλίγου, ἐξετάζοντας
τὴν πληγὴ, τὴν ἔσχισα φαίνεται κά-
που καὶ νὰ, τρέχει αἷμα... Αὐτὸ ἀ-
ποδεικνύει ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ κυ-
κλοφορία...

— Ἐν τούτοις δὲν ἀκούσατε τὴν
καρδιά τῆς νὰ χτυπά, παρατήρησε ἡ Ναδίνα.

— Δὲν ἔχει σημασία. Δόστε μου, σὰς παρακαλῶ, ἕναν
μικρὸ καθρέφτη.

Ἡ Φράγκα ὑπάκουσε ἀμέσως.

Ὁ γιατρός ἔβαλε τὸν καθρέφτη σ' ἐλαχίστη ἀπόστασι
ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Τερέζας καὶ σὲ λίγο τὸν σήκωσε.

Ἡ Σίμπιλ ἔπεσε τότε γονατιστῆ...

Ἡ Φράγκα ἀγκάλιασε σὰν τρελλὴ τὴν ἀδελφὴ τῆς.

Ὁ καθρέφτης ἦταν θαμπός... Ἄρα ἡ Τερέζα ἀνέπνεε...

Συγχρόνως ἀκούστηκε πίσω τους μιὰ ἄγρια κραυγὴ κί
ὁ κρότος ἑνὸς σώματος ποὺ πέφτει κάτω.

Ὁ γιατρός γύρισε καὶ κύτταξε... Ἡ Ναδίνα κοιτόταν λι-
πόθυμη στὸ πάτωμα καὶ φαίνονταν περισσότερο νεκρὴ ἀπὸ
τὴν Τερέζα.

— ὦ! τὴν δυστυχισμένη! φώναξε ὁ γιατρός. Ἡ συγ-
κίνησίς τῆς, ἡ μεγάλη τῆς χαρὰ ποὺ ἔμαθε ὅτι ζῆ ἡ κόρη
τῆς, τῆς ἔφεραν λιποθυμιά... Πρέπει νὰ τὴν περιποιηθούμε.

Ἄλλ' ἡ Φράγκα κρατοῦσε πάντοτε ἀγκαλιασμένη τὴν Τε-
ρέζα κ' ἡ Σίμπιλ πάλι ἦταν ἀφωσιωμένη σὲ προσευχὴς
τὶς ὁποῖες ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς καρδιάς τῆς ἔστελνε πρὸς τὸ
Θεό.

Καμμιά ἀπ' αὐτὲς δὲν φάνηκε νὰ εἶχε προσέξει τί γινό-
τανε πίσω τῆς.

Ὁ γιατρός δὲν ἐπανέλαβε τὴ σύστασί του. Ἦξερε ἀπὸ
καιρὸ πόσο ἦταν τὸ μῖσος ποὺ χώριζε τὴ Φράγκα καὶ τὴν
Σίμπιλ ἀπὸ τὴν κόμησά. Πῆρε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά του
τὸ σῶμα τῆς Ναδίνας, τὸ μετέφερε σ' ἕναν καναπέ τοῦ δι-
πλανοῦ δωματίου κί ἔπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ ζη-
τήσῃ βοήθεια.

Βρῆκε στὸν ἀντιθάλαμο τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος
σὰν τρελλὸς περίμενε νὰ μάθῃ νέα τῆς Τερέζας.

— Λοιπὸν, γιατρέ, τὸν ρώτησε μόλις τὸν εἶδε, τί λέτε;
Πῶς σὰς φαίνεται; Πέθανε πραγματικὰ;

— Ὁχι, ζῆ...

— Ζῆ!... Ζῆ!... ὦ! Θεέ μου!... τραύλισε ὁ κ. ντὲ Κομ-
βρεμόν.

— Ὅριστε τώρα κί ἄλλος ἔτοιμος νὰ λιποθυμῆ! εἶπε
ὁ γιατρός. Αὐτὸ πειὰ μᾶς ἔλειπε...

Καὶ, πιάνοντας τὸν ἀνακριτῆ ἀπὸ τὸ μπράτσο, τοῦ εἶπε:

— Ἐξέρετε, κύριε ντὲ Κομβρεμόν, δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς
βοηθῶ, ἂν τυχὸν λιποθυμήσετε... Γιατί, ἴσια-ἴσια, ψά-
χων νὰ βρῶ κάποιον γιὰ νὰ με βοηθήσῃ ἔμένα...

Ἡ ἰδέα ὅτι μπορούσε νὰ φανῆ σὲ τίποτε χρήσιμος στὴν
Τερέζα, γιατί γι' αὐτὴν νόμισε ὅτι τοῦ ζητοῦσε τὴ βοήθεια
ὁ γιατρός, ἔκανε τὸν ἀνακριτῆ νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς.

— Διατάξετέ με νὰ κάνω ὅ,τι θέλετε, εἶπε.

— Ἐλιποθύμησε ἡ κ. ντὲ Ροσβέλ, εἶπε βιαστικὰ ὁ δό-
κτωρ Ντεζορμὼ. Τὴν ἐτοποθέτησα πάνω σὲ μιὰ πολυθρό-
να στὸ μικρὸ σαλόνι τῆς Φράγκας. Φωνάζετε τὸ θυρωρὸ καὶ

τὴν γυναῖκα του καὶ φροντίστε νὰ τὴν μεταφέρετε στὸ δω-
μάτιό τῆς γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῆτε... Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ
τὸ κουνήσω ἀπ' τὴν Τερέζα.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ξαναγυρίσω, ὅταν συνέλθῃ ἡ κό-
μησά ντὲ Ροσβέλ;

— Ναι, βέβαια. Πιθανὸν ἄλλωστε νὰ χρειαστῶ τὴν συν-
δρομὴ σας.

***

Ἡ νύχτα πέρασε ὀλόκληρη χωρὶς νὰ πάψουν οὔτε στιγ-
μὴ ἡ περιποιήσεις πρὸς τὴν Τερέζα.

Ὁ κ. Ντεζορμὼ, βοηθούμενος ἀ-
πὸ τὴ Φράγκα καὶ τὴν Σίμπιλ, δὲν
ἀπομακρύνθηκε οὔτε στιγμή ἀπὸ
τὴν ἄρρωστη. Ἐν πρώτοις ἔπρεπε
νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πλήρη κυκλοφο-
ρία τοῦ αἵματος. Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ
αὐτὸ, ἔκανε ἐντριβές σὲ ὄλο τὸ σῶ-
μα, ἰδίως σὰν κάτω ἄκρα καὶ στὸν
θώρακα.

Ὅταν ὁ γιατρός κουραζόταν, ἔ-
παιρνε τὴ θέσι τοῦ ἡ Φράγκα, κί
αὐτὴ τὴ διαδεχόταν κατόπιν ἡ Σίμ-
πιλ. Ἐτοὶ ἐναλλάσσόντουσαν ὁ ἕ-
νας μετὰ τὸν ἄλλο καὶ δὲν ἐπέτρεψαν
σὲ κανένα νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Οἱ λίγοι ὑπηρετές ποὺ εἶχαν μεί-
νει στὸ μέγαρο, ἦσαν ὅλοι στὸ πό-
δι, περιωριζόντουσαν μόνο νὰ φέρ-
νουν ὅ,τι τοὺς ζητοῦσαν ὡς τὸν ἀν-
τιθάλαμο κί ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν τὸ
πῆγαινε κατόπιν μέσα στὸ δωμάτιο.

Δυὸ ἢ τρεῖς φορές, ποὺ χρειάστη-
κε νὰ πάῃ κάποιος στὸ φαρμακείο,

πῆγε ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν γιὰ νὰ προλάβῃ κά-
θε λάθος ἐκ μέρους τῶν ὑπηρετῶν, οἱ ὁποῖοι μπορούσαν νὰ
παρανοήσουν τὶς διαταγές τοῦ γιατροῦ.

Ἡ Ναδίνα στὸ δωμάτιό τῆς κοιτόταν στὸ κρεβάτι τῆς
καὶ ὑπέφερε φριχτά. Εἶχε πῆ ὅτι ἤθελε νὰ τὴ ἀφήσουν
μόνη καὶ νὰ παρέχουν ὅλοι τὶς περιποιήσεις τοὺς στὴν κό-
ρη τῆς.

Τέλος ἡ προσπάθειες τοῦ δόκτορος Ντεζορμὼ ἐστέφθη-
σαν ἀπὸ ἐπιτυχία.

Σιγὰ-τὰ μάγουλα τῆς Τερέζας ἀρχισαν νὰ χρωματί-
ζονται καὶ σὲ λίγο ἡ Φράγκα νόμισε πῶς εἶδε τὸ στήθος
τῆς νὰ πάλῃ.

Καὶ πραγματικὰ δὲν γελιότανε.

Ἀμέσως ἐδιπλασίασαν τὶς εὐεργετικὲς ἐντριβές τοὺς καὶ
ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ἡ ἀναπνοὴ ἀρχισε νὰ γίνεταί κανονικὴ.

Συγχρόνως θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι κοβόταν ἡ ἀναπνοὴ τῆς
Φράγκας. Λευκὴ σὰν πεθαμένη κύτταζε μετὰ τεραστίαν προ-
σοχί τὴν Τερέζα καὶ περίμενε νὰ τὴν δῆ ν' ἀνοίγῃ τὰ μά-
τια τῆς.

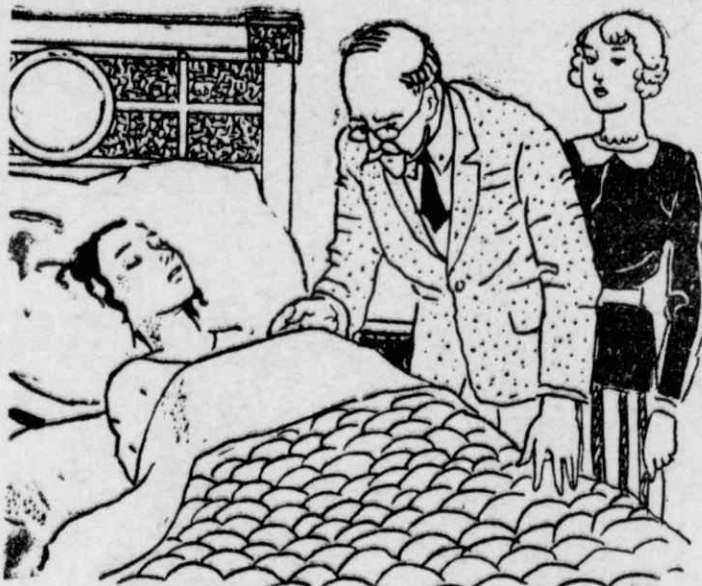
Μόλις ἀνοίγε τὰ χεῖλη τῆς, ποῖα λέξις θὰ ἔβγαίνε ἀπὸ τὸ
στόμα τῆς;

Τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου τῆς βέβαια.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Θὰ πῆ τᾶχα τὸ ὄνομα αὐτό; σκε-
φτόταν ἡ Φράγκα μετὰ ἀγωνία. Θ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ὑπο-
ψία τὸν Ροβέρτο;

Ὁ γιατρός, βλέποντάς τὴν τόσο χλωμὴ, τόσο ἐξαντλη-
μένη, τῆς εἶπε μετὰ ὀργῆς:

(Ἄκολο. θεῖ)

— Ἄς δοῦμε! εἶπε ὁ γιατρός Ντεζορμὼ,
πλησιάζοντας στὸ κρεβάτι.